

Gyűjtemény" c. folyóiratnak, melynek „Koszorú” c. melléklete irodalommal foglalkozott; vezető tagja volt az Aurora körnek és sűrűn írt az „Athenaeum és Figyelmező” irodalmi és kritikai lapokban. Szerepel az Akadémia és Kisfaludy társaság alapítói között. 1843-ban feleségül vette Csajághy Laurát, e frigy is újabb inspirációt adott költészetének (Merengőhöz, Laurához). A szabadságharc után egy időre elbujdosott, majd Nyékre ment gazdálkodni. Később betegen a fővárosba jött, ahol betegsége hamarosan végzett vele. V. M. Petőfi és Arany mellett legnagyobb költőink között foglal helyet. Lírai, epikai és drámai műfajban egyaránt elsőrangút alkotott és az 1836-ban megírt Szózata a magyarok nemzeti éneke lett. „Zalán futása” a legszebb történelmi époszunk, a Fóti dal, Cserhalom, Két szomszédvár, Liszt Ferenzhez írt ódája, Szép Ilonka, Vén cigány stb., a magyar irodalom örökértékű gyöngyei. Ő volt megteremtője az igazi költői nyelvnek, úgyszólván egész költői nyelvünk újjáalkotója. Emlékeit a Tud. Akadémia Vörösmarty-szo-

bája őrzi. Drámai művei: „Salamon király” (megj. 1827), „Bujdosók” (megj. 1830). „Csongor és Tünde” (1831), „Kincskeresők” (1832), „Vérnász” (1833-ban az Akadémia 100 arannyal jutalmazta), „Árpád ébredése” (ez volt 1837-ben a Nemzeti Színház megnyitó darabja), „Marót bán” (1838. az Akadémia nagydíjának felét nyerte), „Áldozat” (1840), „Czilley és a Hunyadiak” (1844) c. drámák és egyetlen vígjátéka: „A fátyol titkai” (1834. e. e. 1844.; felújította a Nemzeti Színház Kamaraszínháza, 1927 szept. 24-én). Lefordította Shakespeare „Julius Caesar”-ját és „Lear király”-ját, részben pedig a „Romeo és Juliá”-t. A „Bánk bán” operában előforduló híres bordal szövegét szintén V. M. írta. A fővárosban és Székesfehérvárott emelt szoborművei hirdeti soha el nem múló nagyságát.

(Dr. Farkas Ferenc)

Vörös sündisznó, egy vendéglő neve volt Budán, a Várban, az Iskola-téren, ahol 1760-tól színielőadásokat tartottak. Egy időben Bulla Henrik (L. o.) bérelte.